Egry Artúr

fekete rózsák

öregedés

májfoltos kezén a ráncok összenőnek
sötét völgyekbe rendezve bőrredőket
finom háló az arcbőr drapériája
madár lábnyomok fakó viaszba vájva

miről is folyhat a szó a parkban

miről is folyhat a szó a parkban
tegnapi szoknyapecérek
fanyar évődései közt?
ó, kik is voltak a nők,
életük keser-édes tegnapjait
odakozmáló lágyszavú szépek?
a 'pirosnegyvenszázulti
terített-durkmarch' közben
jár csak a száj,
erősen kéklik az ajkak szélein
a szívtaposta koszorúerek,
löszfalba vágott kocsiútja.
emlékek folyama szertelen kanyarog,
lázgörbe a kórházi ágyon.
az arcok is lassan cserélődnek,
mint sírokon a csokrok.
nem barokk győzelmi
hálaadás ez,
nem tedeum, ősz van.

benyitott szobámba az ősz

benyitott szobámba az ősz
belökte az ablakot itt a hegyen
mitől is vártam tegnap
hogy a holnap már ne legyen
az udvarban a földön

pilláit szórja a halál
no nem így nem ilyen nyersen
csendben szimatol kutyamód idejár
még kinyílnak a percek
a fényben méhek szava dong
az akácok közül egy virágot bontva
itt pompázik a bolond
kiülnék a teraszra
jó kabátban a lélek is melegebb
hiába minden csak én tudom
hogy nem leszek itt újra veletek

a fogoly

elkapták mint egy bliccelőt
és mentőbe tették gyűrögették
mert a földre ült az áruház előtt
az orvosnő nevetgélt
mert a sofőr fogdosta a mellét
s repült velük a fehér mentő
ringott a két formás emlő
és ahogy a hordágyon
kínra feszítve magát összevizelte
nem értette tisztán hogy miért
miért kérdezik: milyen nap van ma?
hogy pesten van e vagy bagdadba'?
és, hogy mi a neve? – tudja a fene!
majd a humánum fehér közönnyé válva
a közkórház húgyszagú szobája
lett a világ mi megadatott
csökkentve ezzel is a
társadalombiztosítási alapot
és a sztróktól űzve esztelen
maradt fogoly s bolyong
most is a bűzben meztelen

proszektúra

van aki elmegy hirtelen
felszáll mint reggellel a pára
nem köszön, mint egy idegen
s melegét még őrzi a párna
viszed a ruhát utána

fekete rózsáid között fekszel

csak az a gyönyörű idő telt el
nem lüktet tüzeket már a véred
fekete rózsák közé lefekszel
hová a nedves gyökerek leérnek

fekete talaj az arcra hullva
fekete körben a föld takaró
fogaid köze a férgek útja
még ott van a szádon a tegnapi szó

csak az a gyönyörű idő telt el
fekete rózsáid között fekszel